

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Επισημασμένον ὑπὸ τοῦ Ἐπισημασμένου τοῦ Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἕριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

* Ἐσωτερικοῦ :

* Ἐξωτερικοῦ :

Ἔτησία . . . δρ. 8,—

* Ἔτησία φρ. χρ. 10,—

Ἐξάμηνος . . . 4,50

* Ἐξάμηνος . . . 5,50

Τρίμηνος . . . 2,50

* Τρίμηνος . . . 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην Ἰανουαρίου μηνος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

* Ἐσωτερικοῦ λπ. 20. * Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Ἐδριπίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρεβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 17ος

* Ἐν Ἀθήναις, 31 Ἰουλίου 1910

* Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 35

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων: — Ὁ μικρὸς βοηθὸς Τιάρκος, γιδομαζὰς τώρα μετὰ τῆς μικρᾶς τοῦ φίλης Ζινέττας, ἐπανευρίσκει ἀπροσπίτως τὸν προστάτην του συνταγματάρχην Λευκοθέαν Κορμῆν, τὴν σύζυγον τοῦτον Λευκοθέαν καὶ τὴν παλαιὰν φίλην Δούκισσαν τοῦ Δάνου, ἧτοι τὴν περιφρονηθεὶσαν Σάν-Ζέν, σύζυγον τοῦ στρατάρχου Λεφέμπου. Πρὸς αὐτοὺς διηγείται τώρα τὰς περιπέτειάς του.

Ὁ Τιάρκος τὰ διηγῆθη ὅλα λεπτομερῶς. Ὅταν ἔφθασε τέλος καὶ εἰς τὸ ἰσάκειον πατήριμά του, ὁ ἐνθουσιασμὸς τῆς στραταρχίας δὲν εἶχεν ὅρια.

— Πῶς; ἀνέκραξεν ἐσὺ λαϊκὸν ἦσουν τὸ γενναῖο ἀκείνο παιδί, ποῦ, ἄκουσα νὰ λέγουν, λίγο ἔλειψε νὰ σκοτιωθῇ ἐπὶ τὸν κήπο Μαρμπέρ;

— Ἐγὼ ἤμουν, ἀπεκρίθη ἀφελῶς ὁ μικρὸς γιδομαζὰς.

Ἡ κυρία Σάν-Ζέν τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

— Μπράβο, φίλε μου! τῷ εἶπε ἔτσι μάρεσσον τὰ παιδιά, νὰ μὴν ἔξερουν τί νὰ πῆ φόβος! ἀλλὰ ξέρεις, δὲν κρέπαι νὰ πηροκινδυνεύῃ κανεὶς τὴ ζωὴ του, παρὰ γιὰ τὴν πατρίδα, γιὰ τὸν Ἀυτοκράτορα, ἐπὶ τὸ πεδῖον τῆς μάχης, καὶ ὄχι ἕνα δημόσιον κήπο, μὲ στολὴ σαλιμπάγκου! Ἐλα τώρα, ἐννοία σου ἔγω θὰ μιλήσω ἐπὶ Λεφέμπου καὶ θὰ σὲ πάρῃ ἐπὶ συνταγμα

του. Κ' ἐπειδὴ, δέξα σοι ὁ Θεός, οἱ πόλεμοι δὲν λείπουν, κάποιον θὰ σοῦ δοθῇ εὐκαιρία νὰ διακριθῆς, κ' ἔτσι θὰ σὲ συχωρέσῃ καὶ ὁ Ἀυτοκράτωρ ποῦ τῶσκα-σες ἀπὸ τὸ Λύκειο.

Ὁ Τιάρκος, ἀφοῦ ἠὲ χαρίστησε θερμότητα τὴν στραταρχίαν, εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ τῇ φανερώσῃ, ὅτι, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἔπεσε, τὸ πόδι του δὲν ἦτο ἀκμή ἐντελῶς καλὰ, καὶ ὅτι δι' αὐτὸ ἐπροτίμησε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ γιδομαζῆ, μὲ τὸ ὅποσον ἐκέρδιζεν ἀφθόνως κ' ἐζούσε.

Τότε παρενέβη ἡ Ζινέττα καὶ εἶπε πόσον καλὰς εἰσπράξεις ἔπαμαν ἀφ' οὗτο ὁ φίλος τῆς συνέλαβε τὴν ἰδέαν τῆς γιδομαζῆς. Καὶ

τοῦτο ὁμῶς ἔπρεπε νὰ λάβουν τὴν ἀδειαν τῆς ἀστυνομίας. Καὶ ὁ μὲν συνταγματάρχης εἶπεν, ὅτι ἀδίσταξε νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα μίαν χάριν διὰ τὸν Τιάρκον, τὸν δραπετὴν τοῦ Λυκείου του ἄλλ' ἡ κυρία Σάν-Ζέν, ἡ ὅποια δὲν ἐγνώριζεν ἐμπόδια, ἀδήλωσεν ἀδίστακτως:

— Ἀναλαυβάνω ἐγώ!... Ἡ ὥρα εἶνε ἔξῃ. Ὁ Ραβίγος, ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἀστυνομίας, θὰ παρὶ τώρα ἐπὶ Κεραμεικὸν νὰ ὑποβάλῃ τὴν ἀναφοράν του εἰς τὸν Ἀυτοκράτορα. Θὰ τοῦ πᾶν ἐγὼ δὲ ὀλίγια, καὶ ἡ δουλειὰ ἐτελείωσῃ!

Εἶπε τότε εἰς τὸν Τιάρκον καὶ τὴν Ζινέτταν νὰ ὑπάγουν καὶ νὰ τὴν περιμένουν ἀπέξω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ Κεραμεικοῦ, ἡ ὅποια ὡδήγει εἰς τὴν παρόχθιον ταρατταν, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ ἐστιατόριον ὡς ἀνεμοστρόβιλος, ἐπήδησεν εἰς τὴν ἀμαξάν τῆς κ' ἐβόναξε πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην:

— Στὸ Παλάτι. Καὶ γρήγορα!

ΚΕΦΑΛ. Θ'.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

Ἡ δούκισσα τοῦ Δάνουσι, ὡς σύζυγος στρατάρχου ἐννοουμένου τοῦ Ναπολέοντος, εἶχε τὸ προνόμιον νὰ εἰσέρχεται ἐλευθέρως εἰς τὰ ἀνάκτορα. Ὅταν οἱ φρουροὶ τὴν εἶδαν νὰ κατέρχεται βιαστικὰ ἀπὸ τὴν ἀμαξάν τῆς καὶ νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν θύραν τῆς ὁδοῦ Ριβολί, εἶπαν μεταξὺ τῶν γελῶντες:

— Τί νὰ τρέχῃ;
— Γαῖτι ἀπόψε βιάζεται ἔτσι ἡ κυρία Σάν-Ζέν;

«Ἡ κυρία Σάν Ζέν τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα...» (Σελ. 285, στ. α')

«Νά τα μας! Καλέ, δὲν πράκεται περὶ αὐτοῦ...» (Σελ. 286, στ. β')

προσέθεσε μὲ στεναγμὸν:

— Ἀχ! ἂν ἐξακολουθοῦσε αὐτὸ, θὰ πλουτίσαμε καὶ σὲ λίγα χρόνια θὰ μπορούσαμε νὰ παντρευθοῦμε. Ὁ καλὸς ὁμῶς ἐκείνος ἀστυνόμος μᾶς τὰ χάλιασε.

Ὁ συνταγματάρχης, ἡ Λευκοθέα καὶ ἡ Δούκισσα ἤρχισαν νὰ συζητοῦν περὶ τῆς θέσεως εἰς τὴν ὅποιαν εὐρίσκοντο τὰ παιδιά ἢ συνηθισθῶν δὲ ὅτι τὸ καλλίτερον δι' αὐτὰ ἦτο τῶντι νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν ἐπικερδῆ ἐργασίαν των. Πρὸς

Αλλ' έτσι εδιάζετο πάντοτε η κυρία Σάν-Ζέν θύακας επρόκειτο να κάμη κανένος χάριν...

Με μεγάλα και σταθερά βήματα ως γνωρίζουσα τα κατ'εξοχήν, διέσχισε το περίπτερον Μαρσάν και διηυδύθη προς τα ιδιαίτερα δωμάτια του Ναπολέοντος, τα είς την δεξιάν πτέρυγα του ανακτόρου, μεταξύ του κεντρικού οικοδομήματος και του περιπτέρου Φλώρ.

Είς τὸν κήπον περιεπάτουσιν συνμιλουμένης μερικοί ανώτεροι ανακτορικοί, οί οποίοι ἐπερίμεναν να παρουσιασθῶν. Ἦτο ὁ σταυλάρχης Κωλαϊνκόβρ, ὁ ἀρχιματιοφόλος Τυρέν, ὁ ἰατρός Κορβίαρ καὶ ὁ στρατηγὸς Λωριστόν. Ὅλοι αὐτοὶ ὑπεκλήθησαν βαθέως πρὸς τὴν Δουκίσσης, ὁ δὲ Κωλαϊνκόβρ, προχωρήσας, τὴν ἤρώτησε:

— Τί καλὸς ἀνεμὸς σὰς φέρει εἰς τὸ παλάτι τέτοια ὥρα, κυρία;

— Δὲν ξέρω ἂν ὁ ἀνεμὸς εἶνε καλὸς ἢ κακὸς, ἀπεκρίθη ἡ στραταρχίνα, ἢ ὅποια ἤρῃνα διὰ τοῦ βλέμματός σου ὁμοίως τὰς γωνίας τοῦ κήπου. Ἐγὼ ὅμως εἶπε πρὸς τὴν Δουκίσσην, ὅτι πρέπει νὰ ἰδῶ ἀμέσως τὸν ὑπουργὸν τῆς ἀστυνομίας.

— Ὁ δούξ Ροβίγος τὰ ἔργα ἦταν ἐδῶ... δὲν πιστεύω νὰ ἔφυγε...

Ἡ δούκισσα ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Ἄχ αὐτοὶ οἱ ἀστυνομικοὶ! εἶπεν ὁ δὲν τοὺς χρειάζεσθαι, εἶνε μπροστὰ σου ὅταν τοὺς χρειάζεσθαι, χάνονται ὡς κηκίον.

Ἀλλὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην, ὁ ὑπουργὸς, κρατῶν ὄγκωδες χαρτοφυλάκιον, ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τοῦ Ἀυτοκράτορος.

— Ὅχι πάντοτε, ἀπεκρίθη μειδιῶν πρὸς τὴν δούκισσαν ὁ Λωριστόν. Ἰδοὺ ὁ ἀνθρωπὸς ποῦ ζητεῖτε!

Ἡ κυρία Σάν-Ζέν νύχαριστήσας τοὺς αὐλικούς καὶ ἐπορεύετο πρὸς τὸν δούκα.

— Κύριε Ροβίγος! τῷ ἐρώναξέ: σὰς ἐπερίμενα!

— Πολύ εὐτυχῆς, κυρία δούκισσα, ἀπεκρίθη ἐκείνη, ἂν ἠμπορέσω νὰ σὰς φανῶ κατὰ τὴν χρήσιμα.

— Ἄ, ναι! πρὸς νὰ μοῦ κάμειτε μίαν μεγάλην, πολὺ μεγάλην χάριν!

— Στοιχηματικῶς ὅτι θὰ εἶνε πάλιν διὰ κανένα προστατευόμενον.

— Ἀκριβῶς!

Ἡ κυρία Σάν-Ζέν ἐξίσταθη τότε δι' ὀλίγων τὰ συμβάντα εἰς τὰ Ἠλύσια. Καὶ κατέβη παρακαλοῦσα θερμῶς νὰ δοθῇ εἰδικὴ ἄδεια τῆς ἀστυνομίας εἰς τὸν μικρὸν γιδαιμάξιν, διὰ νὰ ἐξαχθῇ εἰς τὸ ἐξῆς τὸ ἐπάγγελμά του ἀνεμόχλητος.

Ὁ ὑπουργὸς ἤκουσε μετ' ἐπιθυμίας προ-

σοχὴν τὴν διήγησιν τῆς Δουκίσσης, καὶ ὅταν ἐτέλειωσεν, ἐδήλωσεν ἐπισήμως καὶ πομπωδῶς δι' ἡ αἰτίας, τὴν ὁποίαν τῷ ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ τῷ ἀπευθῆν ἡ κυρία στραταρχοῦ, δὲν ἦτο δυσεκπλήρωτος, δι' ἡ τὴν ἐλάμβανεν ὑπὸ σημείωσιν καὶ θὰ ἐζήτηι πληροφορίας.

— Νὰ τα μαρ! ἀνέκραξεν ἡ Κα Σάν-Ζέν καλέ, δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ! Τὰς ξέρω ἐγὼ τὰς σημειώσεις σου, καὶ τὰς πληροφορίες σου, καὶ τὰς ἀναφορὰς σου, καὶ ὅλα σου τὰ παλιόχαρτα!...

Πρόκειται, φίλε μου, νὰ μοῦ βγάλετε εὐθὺς ἀμέσως τὴν ἄδεια ποῦ μοῦ χρειάζεταιαι, χωρὶς νὰ ζητήσετε καμμὴν ἄλλη πληροφορίαν. Τὸ καταλάβατε, ναι ἢ όχι;

Ὅσον καὶ ἂν ἦτο συνειθεσίμως μετὰ τὴν χαρακτῆρα τῆς Δουκίσσης, ὁ ὑπουργὸς δὲν ἠμύρεσε νὰ κρύψῃ τὴν ἐκπληξίν του διὰ τὴν τόσῃ τῆς βίαν.

«Τὸ σπῆτὸν βρέφος ἐξήρχετο νάναπνευστ...» (Σελ. 287, στ. γ')

— Μετὰ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ σὰς εὐχαριστήσω, κυρία στραταρχοῦ, τῇ εἶπε, μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ σὰς χορηγήσω ἀμέσως τοιαύτην ἄδειαν. Εἶνε ἀπαραιτήτων νὰ πληροφορηθῶ περὶ τοῦ παρελθόντος τοῦ προσώπου τὸ ὅποῖον σὰς ἐνδιαφέρει.

Ἡ κυρία Σάν-Ζέν ἐπέμεινε: — Μὰ διὰ νὰ μ' ἐνδιαφέρει, θὰ πῆ ὅτι εἶνε καλὸ παιδί.

— Βεβαίωτα, ἀπεκρίθη ὁ Ροβίγος. αὐτὴ ὅμως ἡ ἀμαξία μετὰ τὰς γίδες εἴμπορεῖ νὰ ποτελεθῇ πρόσκομμα ἐπὶ τοῦ δημοσίου δρόμου καὶ ἴσως κινδυνεὺν τέλος πάντων αὐτὰ εἶνε τῆς ἀρμοδιότητος τῶν ὑφισταμένων μαρ μάλλον παρὰ τοῦ ἰδίου ὑπουργοῦ.

Ἡ κυρία Σάν-Ζέν δὲν ἠμύρεσε πλέον νὰ κρατηθῇ.

— Μὰ αἰωνίως οἱ ἴδιοι θὰ εἰσθε σεις! ἀνέκραξεν ὁ δὲν καὶ δυσκολίως θὰ φέρνατε, ὅταν σὰς ζητοῦν νὰ κάμειτε ἕνα καλὸ τί διάβολο!

— Μὰ, κυρία μου, ἔχω εὐθύνην...

— Μὰ, φίλε μου, ἀφοῦ σὰς λέγω ἐγὼ ὅτι αὐτὸ τὸ ἀμαξίον μετὰ τὰς γίδες εἶνε χαριτωμένο!... Ἐπειτα, τρεῖς μῆνες τὰρα ὁ Τιάρκος ἐσργιανίζει μ' αὐτὸ ὅλα τὰ παιδάκια τοῦ Παρισίου, καὶ μόλις σήμερα οἱ κουταλιητῆρες σου ἐσκέφθησαν νὰ τοῦ γυρέψουν ἄδεια.

Ὁ δούξ ἐφάνη καμπτόμενος ἀπὸ τὸ ἐπιχειρήμα καὶ ἔμεινε σιωπῶν. Ἡ στραταρχίνα ἐξηκολούθησεν ἀνακόσμητος:

— Εἶπατε, ὅτι θέλετε νὰ κρύψετε μένος σου περὶ τῆς ἀμάξης τοῦ προστατευόμενου μου; Τίποτε εὐκολώτερον, κύριε ὑπουργέ. Ἀδύνατον κόνον νὰ με συνοδεύσετε ὡς ἐκεῖ κάτω, εἴην ἄκραν τοῦ κήπου. Δὲν πιστεύω νὰ χαλάσετε μ' αὐτὸ τὰ παπούτσιά σου! Ἐκεῖ θὰ ἰδῆτε μετὰ τὰ μάτια σου τὸν φίλον μου Τιάρκον ποῦ με περιμένει μετὰ τὰς γίδες τοῦ ἀπέξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἐλάτε! θὰ ἰδῆτε μαζί του ἕνα ξανθὸ κορίτσι ποῦ εἶνε χαριτωμένο!

Ὁ Ροβίγος, τοῦ ὁποῦ ἡ διάθεσις εἶχε μεταβληθῇ ὀριστικῶς, προσέφερε τὸν βραχίονά του εἰς τὴν δούκισσαν λέγων: — Ἐμπρός, κυρία! ἐν πάσῃ περιπτώσει θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ νὰ κάμω ἕνα μικρὸν περίπατον μαζί σου.

— Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Σάν-Ζέν περιχαρῆς. βλέπω ὅτι δὲν εἰσθε τόσο κακὸς ὅσο θέλετε νὰ φαίνεσθε!

Μόλις ἐφθάσαν εἰς τὴν τάρτασαν, ἡ ὁποία ἐβλεπε πρὸς τὴν ὄχθην τοῦ Σηκουάνα, παρετήρησαν κάτω εἰς τὸν δρόμον τὸν Τιάρκον καὶ τὴν Ζι-νέτταν, καθισμένους ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου πλησίον τῆς γιδαιμάξης καὶ περιμένοντες ὑπομονητικῶς κατὰ τὴν παραγγελίαν τῆς κυρίας Σάν-Ζέν.

— Ἐ! δὲν σου τὸ ἔλεγα; ἀνέκραξεν αὐτὴ θριαμβευτικῶς δεικνύουσα πρὸς τὸν ὑπουργὸν τὸ εὐμορφρον ἐκεῖνο συμπλεγμα. Δὲν εἶνε χαριτωμένα αὐτὰ τὰ παιδιά; Καὶ ποῦ νὰ ἰδῆτε ἀκόμη τί καλὰ γυμνασμένα ποῦ εἶνε οἱ γίδες των! Σὰς βεβαίω, δι' ἡ ὄλην τὴν ἀλήθην τοῦ Ἀυτοκράτορος δὲν ὑπάρχον αὐλικοὶ τῶσιν περὶ τῆσιν ὅσων αὐτὰ τὰ ἔσασιν.

Καὶ πρὶν προσφθάσῃ ὁ δούξ νάπαντησῃ, ἡ κυρία Σάν-Ζέν ἤρχισε νὰ καλῇ τὸν φρουρὸν τῆς θύρας: — Ἐ, οὐ! φρουρέ!... γρεναδιέρε!... Ἄκουσ' ἐδῶ!... εἰσῆλθε ἐκεῖνὰ νὰ παιδιὰ ποῦ εἶνε εἰς τὸ δρόμο — μπροστὰ εἰς τὴν μύτη σου, νῆς, — καὶ φέρε μοῦ τὰ ἐδῶ μετὰ τὰς γίδες των, μετὰ τὰ ἀμαξία καὶ μ' ὅλα τὰ μαραφῆτα!

Ὁ στρατιώτης ἐσπευσέ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν.

Μετ' ὀλίγον, ὁ Τιάρκος, κάπως συνεσταλμένος, εἰσήρχετο εἰς τὸν κήπον ἰδητῶν τὴν γιδαιμάξιν του μετὰ τὴν δυνατὴν ἐπιτηδεύτην, ἐνθὺ ἡ Ζινέττα, κατακόκκινη ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, ἐσάβε τὸ φέρεμά της καὶ τὰ μαλλιά της, συλλογιζομένη ὅτι ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ προῖδῃ αὐτὴν τὴν τιμὴν, θὰ ἐφορούσε τὸ κόκκινον φουστάνι της καὶ τὸ δανζελιό της καπέλακι.

Καὶ ἐνθὺ ἡ Κα Σάν-Ζέν παρουσιαζέσθαι εἰς τὸν ὑπουργὸν τοὺς δύο προστατευόμενους της, ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ ανακτόρου ἐξῆλθε μίαν συνοδείαν, ἡ ὁποία διηυδύθη πρὸς τὸ μέρος των.

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης, ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης.

Ἡ μεγαλοπρεπὴς αὐτὴ συνοδεία ἀπετέλειτο ἀπὸ ἕνα ἀρχιθαλαμηπόλον μετὰ τρεῖς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀργυροκέντητον στολήν ἀπὸ δύο λευκοφόρους κυρίας ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία ἐκράτει μίαν πρασινὴν ὀμβρέλλαν, ἡ δὲ ἄλλη κἀνιστρον γεμάτον παιγνίδια καὶ ἀπὸ μίαν εὐτραφεῖ παραμάναν κρατοῦσαν εἰς τὰς ἀγκάλας της μετὰ μεγάλην σπουδαιότητα βρέφος ὀλίγων μηνῶν, σκεπασμένον μετὰ δανζέλλας.

Ὅπισθεν τῆς παραμάνας ἤρχετο μίαν μεγάλην κυρία μετὰ αὐστηρὰν ὄψιν, ἡ ὁποία ἐπρόσεχε διαρκῶς τὸ μωρὸν. Καὶ δύο θεράποντες μετὰ πρασίνον φράζον καὶ μαύρον πανταλόνι, ἔκλειον τὴν πομπήν.

Τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἦτο ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης, ὁ πολυπόθητος διάδοχος τοῦ Ναπολέοντος.

Ἐπὶ τὴν ἐπιβλεψὴν τῆς παιδαγωγοῦ τοῦ κυρίας Μοντεσκιού, τὸ σπῆτὸν βρέφος ἐξήρχετο νάναπνευστ τὴν ἐσπερινὴν αὐραν ἐπὶ τῆς τάρτασας, ὅπως ἐγένετο κατ' ἐκάστην.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΔΙΚΤΥΑ

Ἄραξ' ἡ βάρκα στὸ λιμάνι καὶ ε' ἀγεράκι τὸ ελαφρὸ δικλοδεμένον δὲν τὴν κἀνει. Μετὰ τὸν κατάλευκον ἀπρὸ γυαλίου κῆμα τὴν ξεπλένει καὶ ε' ἕναν ἕναν ελαφρὸ εἶν' οἱ φαραδοὺς κοιμισμένοι.

Ἡ ψαροκούλα εἶχε ἀράξει κ' ὅλα νὰ δικτυα σὴν σειρὰ — δικτυα ἀπὸ ὀλόμαυρο μετὰ — γὰ νὰ στεγνώσουν τὰ νερά, ε' ἀπλώσαν καὶ θὰ τὰ τυλίξουν προσεκτικὰ, μετὰ τὴν σειρὰ πάλιν γὰ ψάρια νὰ τὰ ρίξουν.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΠΑΡΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

ΞΑΝ ΜΡΕΞΩΝΟΙ

(Συνέχεια καὶ τέλος. Ἴδε σελ. 280)

— Τὸ πρῶτ' θὰ ε' ἀναφέρω. Ἔνα μῆναρ ε' (ε' θὰ φῆς) ἕνα μῆναρ ε' ὅταν οἱ ἄνδρες πάλιν ἐκοιμήθησαν, ὁ δεκανεὺς ἦρθε ἐκεῖ ὅπου καθώμουν.

— Τί γίνεσαι; — Νὰ! Χύντζας! Ἀφοῦ με ἐβαλες στὸ... Μιναρῆ!

— Μχ! νὰ μάθης γινῶσι! — Μπᾶ, δὲν με μέλει. Ὅσα ε' ἔχω καὶ σένα συντροφιά!..

— Που, στή φυλακή; — Ναι. Στὸ Μιναρῆ δηλαδὴ. Δὲν εἶσαι ἡ... « Ἡ μισέληνος; »

Ἦτο τὸ παλαιὸν Διαπλάσιακὸν ψευδώνυμον τοῦ δεκανεὺς μου...

Αὐτὴ ἡ ὑπενθύμιος ἤρχεσε νὰ μὴ καταγγεῖ τὸ πρῶτ' εἰς τὴν ἀναφορὰν τοῦ λόγου!..

Τὸ Κεντρί μας ὡς ἐφεδρος.

κ. Ξενοπούλου, πῆγα μ' ἕναν πατριώτη μου στὸ θέατρο. Θερμώτατο ἐπαρχιώτη. Ἐπαναστάτη ἀληθινὸ. Τὸ ἔργο ὠραῖο καὶ τὸ ἀρεστ.

— Τέτοιο ὠραῖο ἔργο γιὰτὶ νὰ τὸ δώσῃ μυστικὰ ὁ κ. Ξενοπούλος;

— Ὅα εἶνε τὰ «Μικρά του Μυστικά» φαίνεται!

Ἐίμεθα μαζί εἰς τὴν «Διάπλasiν» συνδρομητὰ καὶ ἐγέλασαμε μετὰ τὸ καλαμποῦρι.

Ὅλη του ὅμως τὴν ἐκ τοῦ ἔργου εὐχαριστήσι, ἐκείνη τῇ βραδείᾳ, τοῦ τῇ χάλιασε ἕνα τῆσιν εὐχαιρῶν καπέλλο μᾶς κοντούλας μετὰ γλυκεῖα φυσιογνωμία καὶ μαύρα μάτια, κατὰμαυρα ὡς κἀλαμαριανὸς ἐλλῆς. Ἦταν κορίτσι κάποιου ἀντισυνταγματάρχου, ἂν δὲν ἀπατώμαι, καὶ εἶχε ἐρῆ φαινητικῶς στὸ θέατρο.

Ὁ φίλος μου περιστρεφέτο καταστενοψωμένος.

— Αὐτὸ τὸ καπέλλο! αὐτὸ τὸ καπέλλο! Ὅα κάμω ἐπιστόδιο, δὲν κρατοῦμαι! Ὅα κάμω ἐπιστόδιο.

Τὸν ἐκράτησα ὅσο μπορούσα. Στὸ διάλειμμα ἐπρόσθετα περισσότερο τῇ δε-

(*) Φράσις τῶν στρατιωτῶν σημαίνουσα μνηστὸν φυλάκισιν.

σκοινίδα. Μιλοῦσε μ' ἕναν ἄγιο γιὰ τὸν Φαίδωνα ἐνθουσιασμῶ. Λαμποκοκοῦσε ἀπὸ τῆς χαρᾶς τὸ πρόσωπό της, γιὰ τοῦ ἔργου τὴν ἐπιτυχίαν τῇ μεγάλῃ. Κάθε χειροκρότημα καὶ καρδιοχτύπι φαινόταν νὰ εἶνε γι' αὐτὴ. Καὶ τῇ χαρᾷ της τῇ μεγάλῃ τῇ μετέδωκε καὶ στοὺς δικούς της, καὶ στὸν πατέρα της, ποῦ πῆγε εἰς τὸ παρασκήνιο νὰ συγχαρῇ τὸν συγγραφέα...

Ὁ φίλος μου ἐστρεφοῦριζε ἀπάνω εἰς τὸ κάθισμα.

— Ὅα τὸ ξεσχίσω! Ὅα κάμω ἐπιστόδιο. Δὲν ἔρβα ἔγω ἐδῶ γιὰ νὰ ἰδῶ καπέλλα.

Τὸ ἀρκῶν τὸ χερί δυνατὰ.

— Δὲν θὰ κάμης τίποτε! Τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶνε ὑπὸ τὴν προστασίαν μου! Εἶνε δικὸς μας, ὡς τοῦ σπιτιοῦ μου κορίτσι, εἶνε τῆς «Διάπλάσιος» αὐτὸ κορίτσι!.. Εἶνε ἱερὸ... ἀδελφῆ, ὅπως εἶπε μυστικὰ τὰ σωμάτια!..

Καὶ ὁ φίλος ἐκάλησε καὶ δὲν ξαναπαρεπονῆθη!..

Αὐτὰ ἤθελα νὰ σοῦ γράψω «Διάπλάσιος» βιαστικὰ-βιαστικὰ, ἐδῶ ποῦ κάθομαι!

Τί εἶσαι ποῦ σε ἀγαποῦνε τόσο τὰ παιδιὰ σου!

Μὴ εἶσαι τοῦ καλοῦ παραμυθιοῦ ἢ Μάγισσα;

Τὸ παλιὸ σου ΚΕΝΤΡΙ

ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Τὸν παρελθόντα Μάιον, εἰς τὴν Νάντην τῆς Γαλλίας ὅπου ἐγενήθη ὁ Ἰουλίος Βέρν, ἀπακαλύθη μετὰ πομπῆς μνημεῖον ἰδρυθὲν πρὸς τιμὴν του. Ἦδῃ τὸ προηγουμένον ἔτος τὴν αὐτὴν τιμὴν πρὸς τὴν μνήμην του εἶχε κάμη ἡ Ἀλμιένη, ἡ πόλις εἰς τὴν ὁποίαν ὁ μέγας μυθιστοριογράφος διέμεινε πολὺν καιρὸν καὶ ἀπέθανε. Φυσικὸν λοιπὸν ἦτο νὰ τὴν μνηθῇ καὶ ἡ ἰδιαιτέρα πατρίς του, ἡ ὁποία τῷ ἐπέπνευσε τὸν ἔρωτα πρὸς τὰ θαλασσινὰ πράγματα καὶ πρὸς τὰ ταξείδια.

Τὴν πρωτοδουλίαν τοῦ ἐν Νάντῃ μνημεῖου εἶχον οἱ μαθηταὶ τοῦ ἐκεῖ Λυκαίου (Γυμνασίου), οἱ ὅποιοι συνέταξαν μίαν θερμὴν ἐγκύκλιον καὶ τὴν ἀπέστειλαν εἰς ὅλα τὰ Σχολεῖα τῆς Γαλλίας, καλοῦντες καθὲ μαθητὴν νὰ προσφέρῃ «τῶσα πεντάλεπτα, ὅσα μυθιστορήματα τοῦ μεγάλου Νανταίου εἶχεν ἀναγνώσῃ».

Χάρις εἰς τὰ πεντάλεπτα τῶν Γαλλων μαθητῶν, οἱ ὅποιοι συνέσπεραν ἐνθουσιωδῶς, καὶ εἰς ἄλλας τινὰς προσφοράς θαυμαστῶν, καταρωθῆθ νὰ κατα-

σνευασθη το μνηματον, — σεμνον εργον του γλυπτου Γεωργιου Μπαρω, απλουδν αλλ' ανταξιον του Ιουλιου Βερν, — και να στηθη εις τον Βοτανικον Κηπον της Ναντης.

Ίδου πως το περιγραφει ο ανταποκριτης ενος γαλλικου περιοδικου :

Επι υψηλης μαρμαρινης στήλης εγειρεται χαλκίνη η προτομή του Ιουλιου Βερν. Ο συγγραφευς κωτάζει μακράν, με ημικλειστους οφθαλμους, ως εαν ηθελεν ακόμη να εξιχνιάση μυστήρια του μέλλοντος. Το σύνολον του προσώπου έχει μίαν ευγενή έκφρασιν αγαθότητος και ρεμβασμού. Παρα την βάση του μνημείου εν' αγοράκι και ένα κοριτσάκι κρατούν ανοικτόν επί των γονάτων των έν

σινς εξαφνικος και απειρος' κανεις απο τους νεαρους αναγνώστας δεν άμφεβαλλε περι του δυνατου της ναυπηγήσεως ενός Ναυτιλου ουτε περι της υπέρβσεως του πλοίαρχου Νέμου. Οι ώριμοι άνδρες και οι σοφοι ήρκεσθησαν να μειδιάσουν... Πολύ γρήγορα όμως ήναγκάσθησαν και αυ-

ΠΡΟΣΒΟΗ ΥΠΟ ΑΓΡΙΩΝ (Πέντε εβδομάδες έν αεροστάτιω)

καανού, τα δράματα της θαλάσσης και των ναυαγίων. Ο Μιχαήλ Στρογγύφ μάς γνωρίζει τον σιβηρικόν κόσμον, τας άπεράντους του στέππας και τας άφαντάστους τραγωδίας του.

Ούτω κάθε βιβλίον του Βερν: «Τά τέκνα του πλοίαρχου Γράντ», «Ρωθύ-

τοί να σοβαρευθούν, — όταν επρόβαλαν τά πρώτα ύποδρύγια.

Διότι ο Ιούλιος Βερν είνε προφήτης. Η καταπληκτική φαντασία του μεταφέρειτα εις τας πλέον μυστηριώδεις χώρας του κόσμου και του μέλλοντος, και είνε περι ύποδρυχίου θαλασσοπλίας πρόκειται, είτε περι άεροπλοίας, είτε περι συγκοινωνίας μεταξύ γης και άστέρων, προηγείται πάντοτε της Έπιστήμης.

Δι' αυτόν τα σπουδαιότερα ζητήματα, τα δυσκολώτερα φυσικά ή αστρονομικά προβλήματα, γίνονται καταληπτά, εύχάριστα, διασκεδαστικά. Μανθάνει κα-

ρος ο Κατακτητής», «Από της Γης εις την Σελήνην», «Ταξείδιον εις τό κέντρον της Γης», «Ο Ιατρος Όξ», «Η Χώρα των Μήλωτων», «Ο Δεσκαπενταστής Πλοίαρχος», «Η Σφιγή των Πόγων» κτλ. κτλ. άνέχει έν διδαγμα ένψ συγχρόνως τέρπει και γοητείται.

Ως εκ τούτου ο Ιούλιος Βερν είνε ο κατ' έξοχήν συγγραφευς της νεολαίας, ο ιδανικός παιδαγωγός.

Αλλά δεν περιορίζεται εις τό να διδάτερνά μαθήματα, εις τό να καθιστά την

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ (Μιχαήλ Στρογγύφ)

νείς χωρίς να τό έννοη, ταξιδεύει δωρεάν εις τά διάφορα μέρη της Γης, εισδύει εις χώρας όπου άνθρωπος δεν επάτησεν ακόμη, και γίνεται αλληλοδιαδόχως κυνηγός, περιηγητής, εξερευνητής, θαλασσιός, κατακτητής.

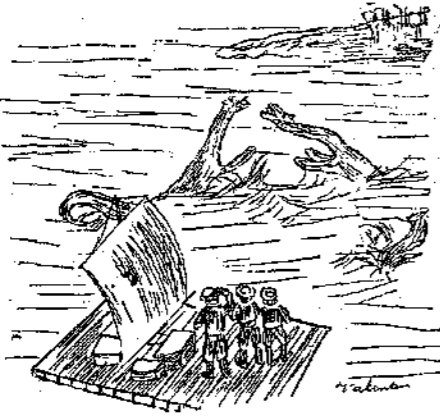
Τι έξοχον μάθημα γεωγραφίας εκείνος ο «Γύρος του κόσμου εις 80 ημέρας»! Αρμεί να παρακολουθήση κανείς τον ταξειδιώτην από σταθμού εις σταθμόν, διά να

γνωρίση τούσας χώρας, διά να μάθη τόσα ήθη και έθιμα!

Όλα τά θαύματα της άεροπλοίας εξηγούνται εις τό μυθιστόρημα «Πέντε εβδομάδες έν αεροστάτιω». Το ταξείδιον του Ναυτιλου μάς εξοικειώνει με τας λαμπρότητας των θαλασσιων βυθών. Αι σελίδες της Μυστηριώδους Νήσου μάς αποκαλύπτουν τάπόκρυφα του Ό-

γεωγραφίαν, την γεωλογίαν, την φυσικήν, την χημείαν, κτλ. τόσον ελευστικός όσον και τά δραματικώτερα διηγήματα. Ο Ιούλιος Βερν είνε συγχρόνως και ποιητής, δικαίως δε επωνομάσθη «Όμηρος της νεολαίας».

Διότι έχει την δύναμιν να ζωντανεύη τά πλάσματα της φαντασίας του. Κάθε πρόσωπον των μυθιστορημάτων του είνε αληθινός, πραγματικός άνθρωπος, και είνε εύκολον να αναπαραστήση κανείς τούς κυριωτέρους του ήρωας: Τόν μεθοδικόν και άτρόμητον εκείνον Φιλέαν Φόγγ, τόν μελετηρόν πλοίαρχον Νέμον, τόν πολυμήχανον ρεπόρτερ Γεδεών Σπίλλκετ, τόν ύπομονητικόν αστυνόμον Φιζ, τόν άδάμαστον και ύπερήφανον Ρωθύρον τόν Κατακτητήν, τόν ήρωϊκόν Μιχαήλ Στρογγύ-

Η ΥΠΟΓΕΙΟΣ ΘΑΛΑΣΣΑ (Ταξείδιον εις τό κέντρον της Γης.)

ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΒΥΘΟΝ (Είκοσι χιλιάδες λεύγα ύπό τας θαλάσσας.)

βιβλίον του Ιουλιου Βερν και το φυλλομετρούν με ζωηρότατον ενδιαφέρον.

Το χαριτωμένον αυτό σύμπλεγμα δεν είνε μόνον έν σύμβολον, μία τιμητική εκδήλωσις της νεολαίας προς τόν Ιούλιον Βερν είνε ή αναπαράστασις μιάς πραγματικότητος, μιάς αληθείας, και θα είνε έψ' όσον θα ύπάρχουν εις τόν κόσμον παιδία τρελλαινόμενα διά περιπετειάς, νεαράι φαντασίαι τας όποιαις θα θέλγουν αι διηγήσεις ταξειδιωτικων περιπετειών και θα γοητεύουν τά θαυμάσια της Έπιστήμης.

Τά παιδία εδδέξαν τόν Ιούλιον Βερν' αλλ' έντός αυτών, τά όποια διασκεδάσε με τας ανεξαντλήτους επινότητες του, ο μέγας συγγραφευς εκάμα και τούς μεγάλουςνάσκεφθόν.

Όταν εξεδόθη τό μυθιστόρημα «Είκοσι χιλιάδες λεύγα ύπό τας θαλάσσας», τά θράνια των σχολείων εύριστους θαυμα-

γώφ, τόν κωμικόν ύπηρετην Πονηρίδην, κτλ. κτλ. "Όλ' αυτά τά πρόσωπα είνε ζωγραφισμένα τόσον σαφώς, τόσον άκριβώς, ώστε νομίζει κανείς ότι τά έγνώρισεν, ότι είνε συγγενείς του ή φίλοι του.

Και δι' αυτών ο Ιούλιος Βερν μάς δίδει τά ώραιότερά του μαθήματα. Οι ήρωές του είνε τώντι άνθρωποι άνεργητικοί, δραστήριοι, τολμηροί, ριψοκίνδυνοι. Έχουν πάντοτε νέας ιδέας, πηγαινουν εμπρός και τίποτε δεν τούς τρομάζει, δεν τούς αναχαιτίζει. Εισχωρούν εις χώρας άγνωστους, εις τά βάθη των θαλασσών, εις τούς κρατήρας των ήφαιστειών, εις τας πολικάς ερήμους, εις τας άχανείς εκτάσεις του άέρος, με θαυμαστήν σταθερότητα, με ακατανίκητον ψυχραιμίαν και συγχρόνως μ' ευδιαθεσίαν μοναδικήν. Υποδρύγια, άερόστατα, σφαιρας τηλεδύλου που φθάνουν ως την σελήνην, τά πάντα διευθύνουν, χειρίζονται και χρησιμοποιούν με μίαν αφοβικόν άπαραδειγμάτιστον. Είνε πλοηγοί, οδηγοί και κυβερνηταί άτρόμητοι, αληθινοί πρόδρομοι εκείνων τούς όποιους βλέπομεν εις τας ημέρας μας να κάμνουν τούς ύπερανθρώπους άθλους τούς όποιους γνωρίζετε.

Ο Ιούλιος Βερν, ο μέγας μυθιστοριογράφος επιστήμων, ύπηρεσε λοιπόν και ο μέγας διδάσκαλος της δράσεως. Αναρίθμητοι είνε οι περιηγηταί, οι εξερευνηταί, οι άεροναύται, τούς όποιους

έμορφωσε διά των έργων του. Εις τούς Γάλλους μάλιστα, οι όποιοι δεν εφημιζοντο πριν ως τολμηροί ταξειδιώται, ενέ-

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

πνευσε τόν έρωτα των μεγάλων ταξειδιων και ήβρυνε τούς όρίζοντάς των.

Η επίδρασις του άλλως τε είνε αισθητή και πέραν των όριων της πατρίδας του, και γενικώς από όλους τούς πολιτισμένους λαούς θεωρείται ως οδηγός και ευεργέτης. Τοίτο έφάνη κατα τόν θάνατόν του. Συλλυπητήρια τηλεγραφήματα έφθασαν από πάσαν γωνίαν της γης, και μεταξύ αυτών ύπήρχεν έν με την ύπογραφήν: Γουλιέλμος, Αυτοκράτωρ και βασιλεύς. Ο αυτοκρά-

τωρ της Γερμανίας έτίμα, ως έγραφεν εις τό πρόσωπον του Ιουλιου Βερν «τό αίσθημα εκείνο τό όποιον μάς οδηγεί πάντοτε προς τό μέλλον».

Το περίεργον είνε ότι ο άνθρωπος αυτός, ο όποιος έγραφεν αιωνίως ταξείδια, δεν έταξείδευσε σγαδόν διόλου. Τά μυθιστορημάτα του ήβρετο από τά βιβλία των περιηγητών και από την φαντασίαν του. Όταν ήτο νέος έταξείδευσεν όλίγον. Έπειτα όμως έγκατεστάθη εις την Αμιένην, όπου έζησε την ήσυχοτέραν ζωήν του κόσμου. Ένα σπιτάκι, ένας κήπος, ένας μικρός κύκλος συγγενών και φίλων ήσαν άρκετοι διά την ευτυχίαν του. Η μόνη του διασκέδασις ήτο να πηγαίη κάπου-κάπου εις τό θέατρον, — όπου δεν έμενε ποτέ ως τό τέλος της παραστάσεως, — και συχνότερα να ψαρεύη με άγκίστρι. Μίαν ήμέραν, ένα ταγμα στρατού έπερνούσεν από την Αμιένην.

Έξαφνα, εις την γωνίαν του δρόμου, έφάνη ένας άνθρωπος απλούστατα ένδυμένος, κρατών τ' αλειυτικά του σύνεργα και βαδίζων άρηρημένος, χωρίς να προσέχη εις τίποτε. Ητο ο Ιούλιος Βερν.

Ο ταγματάρχης τόν ανεγνώρισεν. Αντήχησεν άμέσως μία διαταγή. Οι στρατιώται έσταμάτησαν και παρουσίασαν τά όπλα, οι αξιωματικοί έχαιρέτησαν με τά ξύψη, και ο Ιούλιος Βερν έπέκρασε.

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

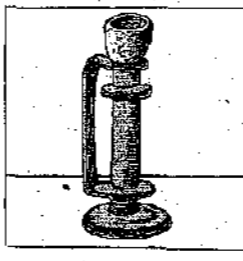
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίεργον μηχανήμα

Το μηχανήμα τούτο έπενοήθη τψ 1820 υπό τινος όνομαζομένου Σμαλίντερ, και τψ έχρησίμευε δια να κάμνη σκιαγράφιας.

Αρχαίος λύχνος

Ο λύχνος αυτός άνευρέθη εσχάτως εις τόν βυθόν της θαλάσσης παρά τας ακτάς της Συρίας. Είνε αρχαιότατος, δι-

ατηρείται λαμπρά, επί πλέον δε κοσμηται και από ένα ώραιότατον και λεπτότατον σκόγγον, ο όποιος εκόλλησεν επάνω του όταν ο λύχνος εύρισκετο, — ποίος εϊζεόρει πάσους αιώνας! — εις τόν βυθόν της θαλάσσης.

Πώς ήμπορείτε να στήσετε όρθιον, με την μύτην προς τά κάτω, ένα μολύβι επί της άκρας του δακτύλου σας, εις εύστατή ίσορροπίαν; Ανοίγετε ένα σουγιών εις σχήμα γω-

νίαν, κορφώνετε την λεπίδα εις τό ξύλον του μολυβιού, και στήγετε τό όλον όπως δείχνει ή εικόνα.

Πρόβλημα

1	2	3	4
5	6	7	8
9			

Ίδου οι αριθμοί 1—9. Να τούς τοποθετήσετε ούτω πώς, ώστε ναποτελούν δύο προσθέσεις με γενικόν άθροισμα 100.

Δήλωσις: — Αι λύσεις είνε δεχταί κατά τούς γνωστούς όρους.

Λύσις του Προβλήματος του 23ου φυλλαδιου

4	1	4
1		1
4	1	4

Ίδου πώς θα τοποθετηθούν τά υπόλοιπα 20 μύλα ώστε να έχωμεν πάλιν παντού άθροισμα 9.

Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών

ΞΕΝΟΙΑΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Μου είχαν εμπιστευθή, εκείνη την η-μέρα η μικρή μου ανεπιούλα, και όλοι είχαν φύγη από το σπίτι. Η μικρούλα έφερε με γέλια, όταν έβγαφα έπισος και κτύπησα το πόδι της. Την πήρα στην άγκυλιά μου και με χάρια και υποσχέσεις την έκαμα να παύση τα κλάματα. Γρήγορα παρηγορήθη και άρχισα πάλι τα γέλια και τα παιχνίδια. Έπαιξα μαζί της, όταν κάποιος ήλθε και μου ά-νήγγειλε κάτι τί πολύ λυπηρόν, που έ-κλαφα χωρίς να μπορώ να κρατηθώ. Άμέσως η ανεπιούλα μου άφισε τα παι-γνίδια της, ήλθε κοντά μου, μ' άγκυ-λιασε με τα χεράκια της, και μου έλεγε άπαράλλακτα όπως της έλεγα εγώ πριν. Μην κλάις, κοκκίνα μου, θά σου περάση το πόδι σου γρήγορα και να δής τί ό-ραία παιχνίδια που θά παιζόμε θά σου δώσω και ένα μικρόκοι και πολλά γλυ-κά. Σου πέρασε τώρα, αϊ ;

Άγκυλιάσα τη μικρούλα και σκούκισα γρήγορα τα μάτια μου, γιατί έσκέφθηκα, πως δεν πρέπει να δείχνω με στα τόσο μικρά πλασματάκια, πως είνε και άλλες λύπες στον κόσμο από τους πόνοους τοι ποδιού η του χεριού, και πως όφειλαμε να τους παραταίνουμε όσο πιο πολύ μπο-ρούμε αυτά τα λίγα άμέριμα χρόνια της ζωής των.

Σανθή Μουσική

ΜΙΑ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

«Επ' ό γάιδος τον πετεινό κεφάλι»

Μιά φορά κι έναν καιρό, τότε που όμιλούσαν και τα άλλα ζώα, μέσα εις ένα καταπράσινο λιβάδι έζη έντυχομέ-να ένας κάποιος μαύρος γαϊδαρέλος, τον όποτον οι άλλοι γείτονες όνόμαζαν Πε-τρούνη.

Ό Πετράκης - φυσικά - άλλην έργα-σία δεν ειχε παρά να σηκώνη τα λαχα-νικά του κυρ-θωμά κάθε πρωί και να τα πηγαίνη στην αγορά. Έπειτα όλη την ήμέρα ητο έλεύθερος.

Ένα βράδυ ήρουν, ζακλωμένοι κάτω από μίαν ουκιάν, την άηδόνα που έκε-λάδει το καλλίτερό της τραγουδι.

Έξαφνα -νά σου και παρουσιάζεται από τον φράκτη του κήπου ό κοκκινο-σκούφης - ό πετεινός της γειτονιάς - με τας αξιοτήτους κυρίας του, αι όποιαι τον ήκολούθουν.

Ό κοκκινοσκούφης έσκαστε κάποτε-κάποτε με το δάμφος του κι' έφώναζε της κόττες του να φάγουν.

Ό Πετράκης το παρητήρησε και δεν ήμπόρεσε να κρατηθί. Λέγει λοιπόν με ήρωσινεία στον φίλο του κοκκινοσκού-φη :

- Ά, γέρο-γείτονα, πόσο κουτός είσαι! Να κοπιάζης εσύ και να τραώνη η κά-τες σου! Τέτοια κεφάλια δυστυχημένε έχεις!

- Φίλε μου, άπαντζ' ό κοκκινοσκού-φης με εδώνεστανον τρόπον, εγώ είμαι

κουτός. Δεν πιστεύω όμως ότι ή ίδια ή σου κεφάλια είναι μικρότερη από την ίδια ή μου.

Ό Πετράκης ό όποιος ποτέ δεν έουλο-γισθή ειχε τότε πόσο ητο το κεφάλι του έφυγε έντροπισμένος.

- Ήκουσα, λέγει, μία φορά από τον πάππον μου ότι ό κυρ-θωμός έχει ένα πρῶγμα, που το λέγουν «καθρέκτη». Κι' εκεί μέσα βλέπει κανείς τον εαυτό του. Λοιπόν εκεί! -Και άμ' έπος άμ' έργον.

Μόλις όμως παρουσιάσθη στον καθρέ-κτη του κυρ-θωμό, και είδε ένα τόσο πελώριο κεφάλι, μπά! έκαμε κι' είπα τον πετεινό «κεφάλι!»

Αίτιμας

ΧΑΡΙΣΜΑ ΣΟΥ

Τελείωσε ό Τάκης το σχολείο - έμαθε έκεί τόσα πολλά... - ήθέλησε λοιπόν να δείξη πόσο σοφός εγεννε κιά.

Όταν καθέσαν στο τραπέζι, «-Μπαμπά μου - λέγει - εσύ θαρρείς πως είν' στο πιάτο δύο «μπριζόλες» άλλ' είνε τρεις και θά το ίδης.

Μία αυτη' κι' ή άλλη... δύο! Μ' άκούσασα; την μιά μπορώ να βάλω μεταξύ των δύο, και τρεις να γίνουν στο λεκτό!»

Κι' είπε ό μπαμπάς: «Άν είν' αλήθεια, εη μιά θά πάρη ή μαμμά σου, εη δεύτερη θά πάρω εγώ, κι' ή τρίτη, άς μείνη χάρισμά σου...» (Έκ του Άγγλικού)

Άγγελος Αδερφικός

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΗΜΙΤΗΣ

Ένα παιδάκι έννά ετών, το όποιον έγεινε κατόπι μεγάλος συγγραφέας, - ό Bernardin de Saint-Pierre, - συνέλαβε κά-ποτε την ιδέαν νακοιμηθίση τον κό-σμον. Ένόμισεν ότι την εδτυχίαν του θά την εδριοκεν εις το βάθος κανενός δά-σους. Ένα όρατον πρωί έγέμισε λοιπόν τον άσκον του με το φαγητον της ήμέ-ρας, και, με την πρόφαση ότι θά επή-γαινε εις το σχολείον, έξήλαθε της πό-λεως. Έφθασεν εις την είσοδον ενός δάσους όπου ένα θύμα ειχε τας πηγάς του. Τουτό το μέρος του έφάνη σωστή έρημία, άπόσπαστος εις τους άνθρώπους.

Άποφασισμένος δε να γίνη ερημίτης έ-κρύφθη εκεί όλην την ήμέραν, μαζέων άνθη και άκοδον το έσμα των πτηνών. Έν τούτοις ό ήλιος έκλινε προς την δύσην του και ό ερημίτης μας άπεφάσσε να κοιμηθί εις την γλήνη υπό τους κλά-δους ενός δένδρου. Άλλ' ίδου αφνης ή νγατιά του παρουσιάζεται εις το άκρον της πεδιάδος, κρῆζουσα τον μικρόν με

μεγάλας φωνάς. Πρός στιγμήν εκινήθη και φύγη και να κρυφθί εις τα δένδρα, άλλ' εις την θέαν της πτωχής εκίνησε κόρης, ή όποια έκλαιγε διά την απά-λειάν του, έπέστρεψε παράτηα προς αυ-τήν, έρράβθη εις την άγκυλήν της και ήρχισε να κλαίη.

Όταν της όμολόγησε ότι έφοβείτο να επιστρέφη, εκείνη προσεπαθήσε να τον ένθαρρύνη, όποδείξασα συγχρόνως την άμηχανίαν εις την όποιαν περιήλθον οι γονείς του, μη βλέποντες αυτό να επισ-τρέφη. Του είπαν ότι επήγεν εις την γειτονιάν, κατόπι ένθρυσε την πόλιν, έπειτα έξω τα χωριά, και τέλος άμ' εδῶ και εκεί ζητούσα πληροφορίας, κατόρ-θουσα να εδρη την δδν την όποιαν ήκα-λούθησε...

Όμιλοβσα του αυτοτροπώς, και με χίλιες δύο άλλας θουείας, κατόρ-θουσα να τον πείση να λησιμονήση την ιδέαν του και να εγκαταλείψη το έρημη-τήριόν του.

(Έκ του Ιταλικού)

Το γυρόφτερον Νίκη

ΔΟΣΑΣΜΕΝΟΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ

Τό αληθινόν όνομα του Άνδρέου Μια-ούλη, του αληθινού άπογόνου του Θεμι-στοκλήους, δεν είναι γνωστόν. Τό Μια-ούλης δεν είναι τόνομα του άλλα ψευ-δώνυμον. Πλέον την θάλασσαν την βα-φείσαν κατά το 1821 από το αίμα των παιδιών της θαλασσινής κλεψουργιάς, συνεβούλευσε τους ναύτας του τί πρέπει να κάμνουν διά να φεύγη το πλοίο των ταχύτερον. Λέγων εις αυτούς «μία ούλοι» δηλαδή τα κουπιά. Φυσικόν ειπε ότι το πλοίο θά φεύγη ταχύτερον εάν οι ναύ-ται κοπηλατώσι ταυτόχρονως. Άλλά τό «μία ούλοι» τόσον έγενεσθή παρά τῷ λαφ, μάλιστα δε μετά τα κατορθώματα του Άνδρέου, όσα του έμεινε ως πα-ρατασούκι (παρωνύμιον), κατόπι δε μη έξαρικροθέντος του όνόματός του, άνω-μάσθη με τό παρατασούκι (Μια-ούλου-) Μιαούλης.

Χαρά των Έλλήνων.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

- Τάκη, μην κίθεσαι στον ήλιον.
- Διατί, μαμμά;
- Διότι θά σε κτυπήση στο κεφάλι και θάρρωσθήσης.
- Μά δεν βαστάξ' έβλο, μαμμά!

Έπιστρέφουσα εκ της εκδρομής ή μικρά Άσπρινα, διηγείται εις την αδελφήν της. - Όραία περάσαμε στην Άμερικην. - Πού; πού; στην Άμερικην! - Βεβαίότατα! δεν μας λέγει ή μαμμά, ότι όταν εδῶ εχομεν ήμεραν, εκεί εχουν νύ-κτα; Λοιπόν όταν φύγαμε άπ' εδῶ ήτο νύ-κτα και όταν φθάσαμε εκεί ήτο ήμέρα. * * *

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 122ος

Άδεις Πνευματικών Άσκήσεων εκ όσων θά δημοσιευθόν εις τα φύλλα της Διαπλάσεως των μηνών Αυγού-στου, Σεπτεμβρίου, Οκτω-βριού και Νοεμ-βριού 1910.

Άπό του προσηγούς 3ου φυλλαδίου (και δε από του σημερινού ως κατά λάθος είπα-μεν εις το προηγούμενον) άρχίζει ό νέος δια-γωνισμός προς εύρεσιν των λύσεων των Πνευματικών Άσκήσεων.

Όσοι εκ των έχόντων ψευδώνυμον έγκρι-μένον διά τό 1910 έπιθυμούν να διαγωνισθόν, όφειλουν να προηθηθούσιν άγκυρώς εκ του Γραφείου μας τον άκαταύμενον χάρτην των λύσεων.

Τους όρους του Διαγωνισμού εύρίσκειτε εκ έκτάσει εις τον Όδηγόν του Συνδρομη-τού (Κεφ. Δ.)

Βραβεία άπονεμηθούσιν τα έρωσμένα διά τους Μεγάλους Διαγωνισμούς, τα όποια εύ-ρίσκειτε επίσης εις τον Όδηγόν του Συνδρο-μητού (Κεφάλαιον 5, άρθρον 2, § α, β, γ, εις τό 1-2 φυλλαδίων, σελίς 11.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Άσκασιμός των μικρών Άποκορωσιωτών προς όλους τους Έλληνοπαίδιας.

Έκει στον έξοκασμένον Άποκόρωμα της Κρήτης που άκόμη τα βουνά, οι λόφοι και αι φαράγγες αντίλαλουν τό τουρκοδούλημα των Χριστιανών εκείνων λέντων κατά των πραι-μιών εγθρών μας, εις Σύλλογος πρό μηνών ίδιου εί εργάζεται δραστηρίως και με ζέση. Είνε ό Συλλογικός Σύλλογος 'Άποκόρωμας'. Και εσύρετε τίς είνε ό σκοπός του;

Άκούσατε; Άσκει τους Άποκορωσιώτας, μεγάλους και μικρούς, εις τα όπλα. Για τους μεγάλους έχει το νέον όπλον μας, μάλιχερ' για τους μικρούς, που πηγαίνουν τα πτωχά να μάθουν όλίγα γράμματα εις τα δημοτικά σχολεία, ταυρήκια μικρά μεν με μικράς βολί-δας, αλλά εκπληρόντα τον προσημόν των, όστις είνε ή καλή εδουλοία και ή γρήγορος χειρισμός. Πως θέλετε όμως τα πτωχά αυτά παιδά, που κι' αυτό τό φως τους λείπει, να πληρύνουν τας βολίδας; Ίδου ένα πρό-βλημα που όσον δύσκολο είνε γι' αυτά, τόσο εύκολο είνε για σας.

Πώς θά τό λύσετε; Ίδου: Άγοράζοντες από ένα λαχέτον, που μετά δύο μηνάς θά εκδώση ή Σύλλογος, τα χρήματα του όποιου θά δια-τεθώσι προς αγοράν όπλων και φυσίγγων, ένα γρηγόνηται δωρεάν, στους πτωχούς όμοψύ-λους σας Κρήτας.

Παιδιά! με τα πενήντα σας λεπτά-όσον θά τιμῆται το κάθε λαχέτον-έργασθε άρωγοί στα μικρά αυτά παιδά! αυτά δε εφάρων είναι μεγάλωσόν να πληρύνουν με τό αίμα των την χάρην Νας.

Σας άπῆχομαι εκ μέρους όλων των μικρών Άποκορωσιωτών.

Ε. Μ. Χανδράκης, Καθηγητής

ΟΙ ΔΑΔΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομητάι, παρακαλούνται, διά τα μη παραπίτη το φύλλον των, να δηλώ-νουν άμέσως την νέαν των διεύθυνσιν εις το Γραφείον μας, άποστέλλοντες και 50 λεπτά διά την εκτύπωσιν της νέας ταβίας. Άλλως δεν εδύνημέθα διά την άπόλειαν του φύλλον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Άθήναι, 38, όδός Εδουαίδου την 27ην Ιουλίου 1910

ΕΙΝΕ όλωσδιόλου περιττόν να σας είπω, ότι το Κεντρά, του όποιου εδιδάσαστε εις το προηγούμενον και το σημερινόν φύλλον εν διαπλαστακόν διήγημα χαριτωμένον, είνε ό άγαπητός μας Σταν. Σταματίου, ό γνωστό-τατος πλέον δημοσιογράφος, γελοιογράφος και διηγηματογράφος. Ό φίλω μόνον να τονίσω πό-σον αληθινόν είνε αυτό που γράφει. Έτσι συναντάνεαι εις την ζωήν, γνωρίζονται ανα-γνωρίζονται, συνδέονται, συναδεφούνται, αλληλοδοθούνται οι παλαιοί μου φίλοι. Πραγ-ματικώς «σάν μασσόνου»...

Την έξής έπιστολήν μου έστειλεν ό κ. Η-λίας Κωνσταντινίδης, καθηγητής της Άγγλι-κής και ίδρυτής του νέου «Προτύπου Έκ-παιδευτηρίου μετ' οικτροφείου» (Λεωφόρος Άλεξάνδρας, 14.)

Φιλότητι Διάπλασις,

Άνεύγνωσα την εν τῷ προηγούμενω σου φύλλον πραγματείαν περί παιδικών άεροπλά-νων. Μετ' εύχαριστήσεως δε σου άναγγέλλω, ότι ή πρόσρησίς σου περι της εισηγητικής της παιδιάς ταύτης και παρ' ήμιν ταχύως θά πραγ-ματοποιηθί. Διότι, μετ' όλίγας ήμέρας, φθάνουν κατά παραγγελίαν μας εκ Γαλλίας τα πρώτα άεροπλάνα, των όποιων την πτήσιν μικροί και μεγάλοι θά δονηθούσιν να παρακα-λουθήσουν εκ του παρα τό ήμέτερον Έκπαι-δευτήριον Πεδίου του Άρσως. Θα γίνουν δε και έορταί με διαγωνισμούς παιδικών άερο-πλάνων και οι νικηταί θά βραβευθούσιν.

«Όσοι οι μικροί φίλοι της Διαπλάσεως άς σπεύσουν μετ' όλίγας ήμέρας να προσέλθουν εις την όραϊαν ταύτην έορτήν.

Δέχθητι, κλπ.

ΧΑΙΤΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΙΣ

Φοίβε Άπολλον, κρημα να μην έλθης να σέ γνωρίσω. Άς έλπισω ότι εις την έπιστροφήν θά τό κατορθώσης. Άποδ σου ήρισαν τόσον αι Άθήναι, έλα ενωρίτερα να καθίσης περισ-σότερον.

Χαίρω που αυξανεί ή «Διαπλασομανία» σου, Δαρσευτή Πατρίδα. Και έχεις δικιο να λές στους γονείς σου ότι αυτη ή ασθένεια δεν είνε καθόλου επικίνδυνος.

Ό. Νιρέ Χανόμ, και τον χειμώνα αυτό είνε άνοσηφόρον, να μνη κανείς στο κρεββάτι και να πίνη γιατρικά! Χαίρω που έγινης καλά κι' έλπίζω να μου γράψης συχνότερα. Σου έστειλα εκ νέου τό 3ον φυλλαδίον, Άτιμώ Νιρέ. Άδίκως παραπονείσαι, διότι δεν ένθυμῆσαι να έλαβα γράμμα σου και να μη σου απήγησα. Βεβαίως, εμπορείς να έχης και δύο ψευδάσματα, και τρία, άρκει να πλη-ρώνης τό δικαίωμα. Άλλά προς τί αυτη ή πολυτέλεια;

Άσφορτοφής Σημάτα, είπα και την Άλλην φοράν ότι εις τούτας ερωτήσεσι δεν εμπορώ ναπαντώ διότι δεν έχω καιρόν να φύγω τον σωρόν των Σύλλογων κάθε φορά που μ' έρω-τά κάποιος εν έλπίθη ή ιδική του. Τα Άλλα θά γίνουν εντός όλίγου. Ό περι ό ερωτάς δεν είνε πλέον συνδρομητής.

Χαρά των Έλλήνων, από τα σχέδια του άεροπλάνου σου δεν εμπορώ να έννοήσω τίποτε. Κάμε το και δοκίμασε το. Είνε ό μόνος τρό-πος διά να ίδης αν θά πετά.

Φασαγής του Σαντεσιέζ, ή έπιστολή σου άριστοτάτη. Περιμένω δύο έντυπάσεις σου από την Αϊδηφόν. Άλλά να καιμῆσαι λιγάκι τό μεσημέρι...

Έλλάς, Άσπος Γάτος και Ίδιότροπος Σαν-θούλα (της όποιας ή παραγγελία έξετελέσθη.)

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έγκρίνονται: «Η Αίμνη» του Δωδο-κάλου. - «Η γασσική και ή ίτιαν της Φλο-γέρας του Βασιλά». - «Τα έθια των κινέ-ζων» κτλ. του Σημαιοσόφου Έλληνος. - «Η Εδνυχία» κτλ. της Έλάφου της Αϊγύ-πτου. - Χωρίς τίτλο της Μελάρας. - «Άπό τα παιδία» του Μισρομπα. - «Πρόβλημα» άνωνήμου εκ 4ῃ Έκκλησίαν. - Παιδικά Πνεύ-ματα διαφόρον.

Άπορρίπτονται ως πολύ κοινά, άπειρα ή άκατάλληλα διά τό είδος του περιόδικου μας: «Η άνύψωση της σηκιάς». - «Τό φαρόνιον». - «Άθητική Στοιγί». - «Στή λύπη χαρά Άγαυήσε». - «Ο νεοροπάτης διηγείται». - «Ο πιστός κύων». - «Όσο διά τό κόρημα του κ. Πολέμη που μου έστειλεν ό Άλέξ. Μαυροκοράτος, δεν είνε διόλου άνέχδοτον.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ

Όδιν ψευδώνυμον έγκρίσεται ή άνωσεται, εν δεν συνοδεύεται από το διακάτωσ όφ. 1. Τα έρωσμέ-να ή άνωσόμενα έρχόνται μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1910. Όσα συνοδεύονται από α. άνήκουν εις άγορασ, και όσα από κ. εις κορίτσιας.

Νέα ψευδώνυμα: Δαρσευτή Πατρίδα, α. (Πανελλήνιος). Άρμα της Νίκης, α. (Ι. Π. Φ.). Άδρα του Άναίρου. κ. Μ. Φ.

Άνανεώσεις ψευδώνυμων: Περιπλα-νώμενος Άθηναίος, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Όδραμα πρότασις δημοσιεύεται, εν δεν συνοδεύει-ται από το άντίκειμο ως έξής: Διά τις πρώτας τρεις πρότασις έκάστου φύλλον λεπτά 95. Διά τις επί πλέον του άντίκειμο φύλλον, 5 λεπτά ή λιγές. Πρωτιών μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον ίαχθον διά τό είδος του, προς τους έχοντες ψευδώνυμον έκαστη ίαχθον διά τό είδος του. Πρωταίως με άνόματα, ή με ψευδώνυμα καταγγημένα, εν δημοσιεύονται. - Ό εντός παραση-σασ άρσθης σημάσε πάνω τετραδιά δεν άνωσάθη-σεν είσσε ή προτινίωσι).

Μικρά Μυστικά επιθυμούν: Άνταλ-λάξων: ή Μελάρα (5) με Βελοφόρον Άρ-τέμιδα, Σανθόν Ίσπότην, Έξοχίον Άτ-θίδα - ή Κυκλαμιά (5) με Βάρκων του Κα-νάρη, Άτιμώ Νύκτα, Φαυθόν Άδάμαντα, Φασιανήν του Σαντεσιέζ.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τους φίλους της: Έτιαν Γ. Χ. (έλήθησαν, αλλά διατί δεν άπογράφασαι και με τό ψευδώνυμόν σου;) Μαιρη Άλέξ. (εύχαριστώ δι' όσα γράφεις;) Άλέξανδρον Μαυροκοράτον (ό τόμος ό πε-ριέγων την «Σφιγγα των Πάγων» τιμῆται δραχ. 3,50' διά τό άλλο έρώτησε τό Ταχυ-δρομείον σας;) Άθανάσιον Διάκον (έστειλα) Ίσσιαν Γκόνια (γνωστότατον) Τρεμοσβόντον Άσπρι (κάθε παραγγελία πρέπει άπαραιτήτως να συνοδεύεται με τό άντίκειμο) Νέαν Σελί-γην (δεν θά είχα τόπον άλλοτε;) Δούκισσαν των Σαλώνων (άσκασιμός εις όλους;) Δ. Π. Κυριακ. (εύχαριστώ διά τα θερμά λόγια) Παμενίδα της Χίου (ή παραγγελλία σου έξε-τελέσθη) Ρήγγαν Φερραόν (έστειλα) τρια τέ-ταρτα μιλίου την ώρα; μεράδα...) Πλο-αρχον Νέκρον (σιγά-σιγά θά γίνουν όλα) δεν έχεις ανάγκην να πούσασ από «ταρίστουρη-ματάκια») Έθνομάρτυρα (είπε εις τον φίλον σου, ότι, εν άνωσέση τό ψευδώνυμόν του, δύν-ανται) Πασαγής Νεραϊδούλαν (έστειλα εκ νέου) εις τί δεν σου απήγησα;) Γεώργιον Σπ. Λιβαδάν (θα λάβω άστρηρότατα μέτρα εναν-τίον των λογοκλόπων) ό πρώτος γύρος των άσκήσεων δεν έτελέσασ άκόμη;) Έδρηγην και Έλίνην Αγγ. (έχω τους Παιδικούς Δια-λόγους του κ. Κορυτίδου) Άσθος της Α-

